

2023. december 18. hétfő – Mt 1,18-24

„Velünk az Isten.”

Elröppent az advent, és már csak egy rövid hét választ el minket a Karácsonytól. Ezt hívják sportnyelven finisnek, véghajrának. De a karácsonyra készülő, Istenre figyelő embereknek mire is kell fölhasználniuk az ünnep előtti napokat?

Talán többen vagyunk úgy, hogy még nem találtuk ki pontosan, ki mit kapjon, mivel kedveskedjünk szentestén a szeretteinknek. Úgyhogy bizonyára ez is a finis része lesz ezen héten, de más tekintetben is igyekeznünk kellene. Talán csak a lelki életünk hatékonyságán kellene változtatnunk a napi szentírás-olvasással és elmélkedéssel, vagy egy-egy családtagunkra kellene a figyelmünket irányítani, és mintegy őrangyalként kedvességgel körülvenni.

Az egyházi hagyomány szerint az adventi készülődés része volt a böjt és a roráté. A böjt az önfegyelmet erősítette az emberben, és a testiekről a lelkiekre akarta fordítani figyelmünket. A roráté, a hajnali vagy angyali mise pedig az Isten gondviselő szeretetét akarta tudatosítani az emberben. Ez volt az advent két jellemző „erénygyakorlata”. Sajnos csak nosztalgiaiával gondolunk ezekre a testet-lelket karban tartó „erénygyakorlatokra”. A hagyományos böjt már idegen a mai embernek, a roráté pedig a legtöbb helyen „érdeklődés hiányában” megszűnt, de az életformánk is ellene dolgozik.

Gondolom, mégsem nyugodhatunk bele ezekbe a tényekbe, hanem ha valamiről azt gondoljuk, hogy idejét múltá, akkor újat kell kitalálni helyette. Ellenkező esetben elkezdődik lelki és szellemi leépülésünk, és a karácsonyból a fogyasztás ünnepe lesz, elveszítjük a lényegét. Ilyen kis újításnak gondolom az otthoni reggeli vagy esti szentírásolvasást, az olvasottakról való elmélkedést beszélgetést, imádkozást. Talán ez jellemzője lehetne a Karácsony előtti utolsó hétnek. Jó témának kínálkozik a mai olvasmányból a „Velünk az Isten” kifejezés: Emmanuel. Átélem-e küzdelmes életem napjaiban, hogy segít és mellettem van a szerető Atya? Az élet tele van Isten által kitűzött, a tájékozódást és közlekedést segítő táblákkal. Legalább a legfontosabbakat észreveszem-e?

Vegyünk még az evangéliumból is egy átelmélkedésre való mondatot: „József igaz ember volt.” Ez talán a szentírásban olvasható dicsérek közül a legnagyobb. A görög szövegben a *dikaosz* szó szerepel, amely mögött a héber *caddik* fogalma áll. Ez rendkívül összetett és gazdag tartalmú, és a mienkétől teljesen eltérő gondolkodásmódot tükröz, és egyetlen szóval gyakorlatilag lehetetlen visszaadni. Eszerint elsősorban maga Isten az „igaz”, az ő „igaz volta” az emberi „igaz mivolt” mintája és mércéje. Ebben a szemléletben az „igazságosság” magában foglalja az embertársak iránti köteleességek teljesítését is, valamint a jócselekedetek, az „irgalmasság” teljes tartományát. Tehát az adventi időszak finisében elmélkedhetünk a saját igaz voltunkról, és arról, hogy lelkieben, gondolkodásban és viselkedésben a szerető Atya tökéletessége a cél. (Hf.: Bódás J.: Advent).

Miklovicz Laci, Nőtincs